

nisteren vilde ikke gøre det allermindste, vilde ikke være med til den ringeste Smule Lønforbedring til disse Arbejdere. Naar den højtærede Minister stillede sig saa afvisende overfor Sagen, havde vi fra vor Side ikke anden Vej at gaa end at stille vort Ændringsforslag op. Nu kan den højtærede Minister angribe det formelt, det er altid det, man har at ty til. Naar alle andre Skanser ere tagne, tyr man til den formelle Side og siger: Men 20,000 Kr. passer slet ikke. Det kan godt være, jeg har ingen Mening om, hvor stort Tallet kan være, det er kun Administrationen, som kan vide det. Derfor staar der ogsaa, at det skal være 20 Øre om Dagen, og saa anslaa vi Summen til det, som er nævnt her, 20,000 Kr. Det vil en Gang vise sig paa Røgnskabet, hvad den virkelige Sum bliver. Vi vedtage mangfoldige kalkulatoriske Bevillinger paa Finansloven, hvor i Virkeligheden ingen aner det nøjagtige Tal.

Saa siger den højtærede Minister, at nu skal der nye Undersøgelser til. Jeg forstaar ikke, man skal have den Mængde Undersøgelser. Naar der er Tale om Folk, som have 3 Kr. om Dagen, skal Sagen undersøges og vejes, og man skal undersøge frem og tilbage i det uendelige, om det nu kan gaa an at forhøje saadanne Lønninger. Nej, nye Undersøgelser ere ikke andet end Skalkeskjul, som man kryber bag, fordi man ingenting vil gøre, man kan saa skyde Sagen fra sig, saa gaar der et Aar igen, inden der kan røres ved denne Sag. Nu lovede den højtærede Minister ikke, at han vilde fremsætte Forslag til Efteraaret, han skal nok vogte sig for at love noget i Retning af at stille Forslag om nogen som helst Lønforbedring, men der skal tilvejebringes nye Oplysninger, foreligge en ny Kommissionsbetænkning, og saa skal det ikke undre mig, om Ministeren hen paa Vinteren siger: Nu maa vi have en Kommission til for at undersøge den foregaaende Kommissions Arbejde. Paa den Maade vil man altsaa kunne skyde denne Sag ud, og jeg venter i hvert Fald ikke, at den faar nogen Løsning under den nuværende Forsvarsminister. Men Talemaader vil der blive nok af.

Saa siger den højtærede Minister, at det er os Socialdemokrater, som bringe denne Sag frem. Det ved Ministeren slet ikke noget om. Nej, de, der bringe denne Sag frem, ere de Arbejdere, som leve paa den Sultelønning, som den højtærede Minister byder dem. Det er dem, som ikke kunne tie, som ikke have Raad til at

vente, som ikke kunne følge Ministerens Ord om at tage Tingene roligt og vente. Nej, de Folk kunne ikke vente, fordi de føle Nødens Tryk hver Dag hjemme hos deres Familier. Hele Finansudvalget er vidende om, hvorledes de Mænds Ord faldt til os den Dag, Deputationen var hos os. Og der var sikkert ikke et eneste Medlem i Finansudvalget, uden at han følte sig truffen ved de Ord, der bleve fremførte, da de skildrede deres Livsvilkaar og den Nød, som fandtes i de Hjem, hvorfra de kom. Nej, det er disse Folk, som rejse Sagen, og det er os Socialdemokrater, der staa som disse Mænds Talsmænd og Forsvarere i denne Sag, men det er de andre Herrer, som ikke have andet end Talemaader at ofre paa dem.

Saa er Ministeren dristig nok til nu igen at henvise til private og sige: Se paa de private, have de det bedre end de Arbejdere, der sortere under Forsvarsministeriet? Ja, det er jo dristigt at komme med saadanne Henvisninger, naar vi her kunne paavise f. Eks. Folk indenfor Væverfaget, der tjene 4—5 Kr. mere om Ugen end de, som beskæftiges ved Usse-rød Klædefabrik, og naar vi kunne henvise til, at de samme Folk i den private Virksomhed kun have 58 Timers Arbejde om Ugen, medens de under Forsvarsministeriet maa slide 63 Timer og endda have 4—5 Kr. mindre at bringe hjem i Ugeløn. Den højtærede Minister skulde ikke henvise til de private Arbejdere, naar man netop kan fremdrage private Arbejdere af samme Klasse, hvis Vilkaar ere betydeligt bedre end deres, der arbejde under Staten.

Den højtærede Minister kom stadig tilbage til de 8 Timer ved Orlogsværftet. Nu skal jeg ikke forlange, at den højtærede Minister paa nogen Maade skulde have Forstaaelse af eller Hjerte for dette store Spørgsmaal, som beskæftiger Arbejderne over den ganske Verden. Selvfølgelig har Ministeren ingen Forstaaelse af eller Interesse for den store Kulturkamp, som føres om dette Spørgsmaal. Men saa siger den højtærede Minister: Hvis de ville tage 9 Timers Arbejde, kunne de faa Betaling for den Time, der bliver lagt til.

Rettelse.

Sp. 5722, L. 24 f. o.: „dog 30 pCt. tilbage af den Gruppe Skatter“, læs: dog kun 30 pCt. af direkte Skatter.